

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Rusije.

Dne 9. januarja st. st. [Izv. dop.]

„Izvestja“ Slavj. Blagotvoriteljnega Obščestva v Petrogradu dobila so k novemu letu novo uredništvo. Imenoval se bode list zanaprej „Slavjanskija Izvestja“ in se bode izdal vsak teden na dveh ali treh polah velikega formata. Naročnina mu je povišana s 3 rubljev na 6 rubljev na leto; v Avstriji bodo stala „Izvestja“ 10 goldinarjev, sploh za mejo po 20 frankov. Skleneno je, po slovanskih deželah razposiljati brez plačilo 500 izvodov. V čem se bodo razlikovala prejšnja „Izvestja“ in sedanja „Slavjanskija Izvestja“, ni mi znano; ta, kakor so bila ona, bodo glasila blagotvoriteljnega Obščestva, kateremu predsednik je znani diplomat grof Nikolaj Pavlovič Ignatjev. Urednik preobrazovanemu listu bode znani ruski publicist Visarijon Visarijonovič Komarov, rodni brat izvestnega azijskega junaka, generala Komarova. S. Komarov je urednik „Sveta“ po zvanji svojem višji častnik in je o svojem času služil kot general tudi v Srbiji. Poznat je kot energičen, bistroumen človek in njegov listek „Svet“, ki velja samo 4 rublje v letu, je rusko glasilo, na katero se morajo ozirati vselej večji časopisi. Nekdaj je Komarov z znanim generalom Černjajevim izdal izvrstni „Mir“.

Z dosedanjim urednikom, prof. Lamanskim, mnogi člani niso bili zadovoljni. Učeni profesor imel je v Obščestvu vselej opozicijo, katera ga je nazadnje vrgla baje le zato, ker so se „Izvestja“ izdajala krajno nepravilno. Bil je urednikom nemnogo dalje nego jedno leto; njegov ustop v uredništvo po starem prof. Bestuževu-Rjuminu pomenjal je radikalno premembo v uredovanju „Izvestij“, katero je zares tudi prouzročil. Njegovi članki razburili so Čehe in o njih govoril je celo Rieger v državnem zboru na Dunaji, ki pa je nazval Lamanskega poslovojem blagotvoriteljnega Obščestva, dasi je to g. Aristov. K novemu letu je prof. Lamanskij dobil red Stanislava 1. stopinje, kar pa seveda ni v zvezi z njegovim delovanjem.

Novo uredništvo imelo bode dopisnike po vseh stolicah slovanskih, ki bodo vsak teden pravilno dopisovali. Tako bode ta list zares obče-slovansk.

Zato pa ne morem razumeti, zakaj hoče novo uredništvo vabiti na naročbo v vseh slovanskih jezicah. Kdor bode umel čitati ruski tekst novega lista, umel bi tudi rusko vabilo na naročbo. Vsaj „Slavjanskija Izvestja“ morala bi zlasti na takem stališču, da mora vsak izobražen Slovan znati p'o ruski; ako ne govoriti, to vsaj svobodno razumeti to, kar čita. Drugo, kar se mi ne zdi popolnoma pravilno, je to, da so nas Slovence v vabilu na naročbo prekrstili v Slovince. Mi sami imenujemo se Slovence; zakaj ne zvati nas tako, kakor se zovemo sami, nego tako, kakor nas zovejo Čehi, da bi nas razločili od Slovakov, ki se sami zovejo „Slovince“. Naše ime je naša slava: noben slovansk jezik ni ohranil dvojine, ki je bila vsem obča, ko sta živela „slovenskih stran učitelja“, sveta Kiril in Metodij, nobeno slovansko narečje ni tako blizko po svojih oblikah in starih bosedah staroslovenskemu, ko naše, novoslovensko. Zato naj bi nas vender zvali tako, kakor se zovemo sami, kakor smo se zvali vselej, in kakor se zovemo po pravici in s povodom kot potomci tistih Slovanov, katerih jezik sta rabila naša blagovestnika.

Tako temnih in smešnih pojmov o slovanskih narodih, kakor Rusi, nema noben drug slovansk narod. Razen specialistov in učenjakov, o Slovincih malokdo v Rusiji kaj vé. Meni se je večkrat godilo, da me kdo vpraša, kdo sem. Ko povem, da sem Slovenec, odgovarja se mi: „Značit, Čeh?“ In tu mi treba dati celo lekcijo iz geografije. Slavisti, ki učé ruski jezik v srednjih učiliščih, to je na gimnazijah, realkah, nemnogo vedo o Kopitarji in Miklošiču, katera pa imajo za Hrvata ali Srba. Pri vas pa vsak gimnazijec vé o Lomonosovu, Deržavinu, Pogodinu, o Lermontovu in drugih. Puškina pa je več nego 100 odtisov raztresenih mej Slovinci.

Ruski dnevniki imajo čisto prevode s francoskega, nemškega, s slovenskega in hrvaškega — nikoli; prvo literaturno proizvedenje prevedeno s slovenskega je „Martin Kerpan“, zdaj se s hrvaškega prestavlja „Zlatarovo zlato“, roman Šenoe. „Slavjanskija izvestja“ bi dobro storila, ko bi po vrsti dajale prevode iz slovanskih narečij. To bi bilo duševno zbližanje slovanskih narodov, h kateremu stremiti nam nihče ne more in gotovo ne

želi zaprečati. Takrat bi bila „Izvestja“ zares slovanska.

K novemu letu nas je ministerstvo narodnega prosvetčenja jako prijetno iznenadilo. Izdalo je ukaz, da se imajo na vseh gimnazijah in realnih učiliščih odkriti „prigotoviteljnije klasi“. V teh „klasah“ pripravljajo se dečki za ustop v srednje šole. Oddati sina v pripraviteljni klas je veliko lažje in veliko bolj po ceni, nego pripravljati ga doma. Zato so bili učenci pripraviteljnega klasa večinoma otroci manj premožnih roditeljev: mužikov, meščanov, bednih kupcev in rokodelcev. Lansko leto zaprli so se ti razredi, češ, da je število učencev iz „prigotoviteljnih klasov“ v gimnazijah tako veliko, da otroci bogatih roditeljev, ki se učé doma, ne dobé mesta. Ta nazadnjaška mera, poslednja iznajdba ranjkega Katkova, razburila je vse rusko občestvo, kajti omejila je revežem pot k omiki. Zdaj je ta naredba torej uničena, Bog daj, da za vselej.

Potovanje carja imelo je blag uspeh. On se je prepričal, kako goreče ga ljubi ves narod vseh stanov, prepričal se je posebe, kako naudušeno ga vsprejema učeča se mladež, katero so poslednja leta črnili Katkovci kot uzrok vseh nesreč v Rusiji, le zato, ker so se v nje sredi slučajno našli nekateri izvržki.

Na mestu pod Borkami, kjer je bila nezgoda carskega vlaka, hoteli so sezidati kapelico. No, nabraли so do zdaj že več, nego 100 tisoč rubljev in doneski se množe z vsakim dnem. Govoré mi, da se ima sezidati ne kapelica, a monumentalna cerkev, in sicer tako, da bode železnica pod njo. Tako čudno spasenje bode torej uvekovečeno z čudno stavbo, in nad mestom, kjer se je polomil vlak, bode se na večne čase molilo. Kudejar.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 28. januarja.

„Tiroler Volksblatt“ priobčil je sedaj ves načrt novega šolskega zakona, o katerem smo že dvakrat govorili v našem listu. List priznava, da ta načrt ni vladna predloga, torej izvira iz krogov nemških konservativcev. Danes omenimo še nekatere daljše določbe tega načrta. Po § 44. mora

pri konjih... Nič bi ne pokazil, če bi tudi bil gospodar celemu posestvu...

Grunja odgrne posteljino zagrinjalo, razveže si kite, sede ter ne da bi se slekla, gleda v okno. Polna luna plavala je po jasnem nebu. Košata akacija stala je nepremakljivo na vrtni jasi oknu nasproti. Vse je bilo tiho. Samo kobilice so cvrčale v travi, sedaj pa sedaj je na kurjem dvorišču zapel petelin, kateremu so z nesigurnim, zvonkim basom odgovarjali mladi petelinčki.

Nekaj je zašumelo pod oknom. Grunja ustane ter posluša. Neka roka tipa po steklu, pritiska na okvir. Okno se odpre. „Moj Bog! ali so tatje?“ misli si Grunja prestrašena. „Za Boga, kaj bo?“ Skrije se za zagrinjalom.

— Gospodična, ali ne spite? jaz sem! — zašepeta z vrta tih glas.

— Kdo si, povej. sicer zakričim...

— Ne kričite, gospodična, jaz sem... Rodivon...

— Kaj pa hočeš?

— Kako knjigo bi rad. Grozno mi je dolgčas — kar groza me je! — šepeta Rodivon.

— Trapec, je li sedaj čas knjigo prosit? Pojdi, ti pravim, pojdi... da ne bode o tebi ni

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko.

III.

Babičin raj.

(Dalje.)

Maja je bilo konec. Pričela se je košnja in pletje vrta in lanú. Grunja je hodila na polje h koscem in k plevcem na vrt ali na travnik. Prijetno je bilo hoditi okrog, če tudi je bilo vroče in soparno. Ob času počitka bilo je od vseh stranij čuti žlobodranje zgovornih delavk. Ženske razgovarjale so se o gospodarstvu svojih mož, a devojke ženinih in oblekah. Grunja je pri tem nehote zvedela vse tajnosti svojih sosed: kje so zali dečki in kje odurni, kdo ima koga rad in s kom ima znanje, kdo za katero hodi, ali katera dva se bosta vzela. Glej, ogorela brdka krasotica s črnimi obrvi in rusimi lasmi vrgla je grablje proč ter trdi, da ga na svetu ni goršega, nego je tkalčin sin, a da ga je pognala ter ga ne pusti h koči, če se prav na glavo

postavi. Druga, suha, bleda, mrzlico imejoča, leži pod kupom ter roke sklenivši za krasno glavo tiho pripoveduje tovariščici, kako jo je v nedeljo v vasi pri cerkvi ogovoril popov sin, kaj mu je ona odgovorila, in kako je potem, ko je bila že ostavila svojce ter bila že zunaj vasi, on šel za njo, vedno za njo ter jo prosil, da bi ga zvečer čakala na vratih. Povsod ljubezen povsod, nežnost, povsod glas, kličeč v drugo, nepoznano, čudovito življenje...

Kosci v pestrih vrstah hodijo po pokošenih travnikih, a Grunja gleda v daljo, kjer ob sinjem prigorji, kjer Rodivon pase prosto svojo konjsko čredo. Ide li Grunja s kubaricami v sosednji gozdič po gobe — najde Rodivona že tam. Približa se jej, prijazno, a plaho jo nagovori ter se je ne upa pogledati. Z drugimi pa se šali ter na vse grlo prepeva. „Dà, dà! Ljubi me, zato je tako boječ!“ misli si Grunja, gredoč domov s košarico, polno gob.

„A če mi ni namenjen?“ premišljuje Grunja, ugasnivši luč in podajajoč se spat v svoji spalnici. „Dali me bodo v zakon kakemu uradniku ali častniku... Ali me bode ta tako ljubil? Priprost, nevoljni človek... Ko bi me le ne varal... Kuma ga odkupi pri knezu... Tako je razumen, spreten in delaven; vse zna — pisati in brati. Škoda, da je

vsakdo napraviti strogi vsprejemni izpit, kdor hoče biti vsprejet v učiteljske. Ta izpit se razteza na obilgate predmete meščanske šole. Kdor nema še potrebnih predznanostij, pa lahko ustopi v pripravljalni kurz, ki se osnuje pri vsakem učiteljski. Kdor uspešno dovrši ta kurz, mu ni treba delati vsprejemnega izpita. Po § 52. ima škof pravico poslati k zrelostnim izpitom na učiteljskih komisarija, popolnoma nezavisnega od predsedstva deželne šolskega oblasti, da se prepriča o znanji veronauka. Po § 54 imenuje naučni minister učitelje za učiteljska v sporazumljenji z deželnim šolskim oblastvom. Po § 58 odločuje naučni minister, katere učne knjige so na učiteljskih dopuščene. Knjige, katere se ne ujemajo v veroizpovedanjem učencev, odstranijo se na zahtevanje dotične verske oblasti. Po § 62. pošlje škof ali verska družba k učiteljskim izpitom jednega komisarija in jednega kateheta, da izprašuje veronauk. Če se je pustil k učiteljskemu izpitu kandidat drugega veroizpovedanja ima se to naznaniti škofu ali verski družbi njegovega veroizpovedanja, da odpošlje koga, da ga izprašuje iz veronauka. Za daljše izobraženje učiteljev skrbijo šolski listi, učiteljske knjižice, učiteljske okrajne in deželne konference ter nadaljevalni kurzi. O pravicah učiteljev govori paragrafi 73 do 83. Na verskih šolah se ne smejo nastavljanje učitelji drugih veroizpovedanj, na mejverskih se pa lahko nastavi učitelj vsake vere. Začasno učitelje nastavlja okrajni šolski svet, stalno deželna šolska oblast s sodelovanjem onih, ki šolo vzdržujejo. Po § 84 ima se osnovati šola, kjer je v okrogu jedne ure pet let zaporedoma vsaj 40 za šolo godnih otrok. Po § 91 ima vrhovno vodstvo in nadzorstvo šol država, cerkev pa primerno sodelovanje. Natančneje pa to določuje deželna zakonodaja. Po § 94. se privatna učilnica ne sme osnovati proti volji dotične občine.

Celih petnajst sej je trajala generalna debata v **ogerskem** državnem zboru. Na Ogerskem se po zborničnem redu poprej debata zaključiti ne more, da govore vsi govorniki. Danes bodeta govorila še gospoda poročevalca in oni, ki so stavili kake predloge. Jutri bode pa glasovanje. V soboto je govoril Ludovik Meszleny s skrajne leve. Nazivljaj je vladne prstaše c. kr. narodno stranko, katerej je general Tisza. Pripovedoval je dogodbo iz bosanske okupacije, iz katere je razvidno, da je madjarščina potrebna častnikom. Polkovnik ga je bil napravil, da pred bojem nagovori v madjarščini vojsko, ker noben drug častnik ni bil več dovolj temu jeziku. Zaradi tega nagovora ga je nek stotnik vprašal, če je Kossuthov sorodnik, kar je seveda pritrdil, ker je res nekaj v sorodu z njim. Razlagal je v zbornici, kako je Tisza koncem sedmega desetletja tega stoletja bil zbral dijake, da so klicali „Eljen Kossuth“, da zve kronani kralj v Budimskem dvorci, da Deakova stranka nema večine, ampak opozicija. Sedaj se pa mladini zamerja, če podobno demonstruje. Dežela se je naveličala provizoričnih prepričanj in hoče imeti svoje pravice zapisane. Vojska je skupna le v številkah, drugače povsem avstrijska. Govoril je o Tiszinej dinastiji in „princi nasledniku“ Štefanu, koncem pa svetoval vladnim pristajšem, da naj gredo v klet, ko bodo glasovali, da narod ne bode videl, kako bodo od sramote zarudevali, ko bodo glasovali za vojni zakon. Dobro je hollywoodni minister zagovarjal vojni zakon. Omenil je, da je prvi ogerski vojni minister dne 10. julija 1848. l. v državnem zboru naglašal, da morajo častniki znati dobro nemški. Skrajna levica je vedno ropotala, ko je govoril minister in mu posegala v besedo. Posebno je kričal poslanec Thaly in minister mu je zaradi tega zaklical, da ni spočil dolžnosti do domovine, ker se ni oženil in domovini ne bode zapustil sinov, ki bi jo branili. Ta šala je vzbudila veliko veselost v zbornici.

Vnanje države.

Po najnovejših poročilih iz Belega grada, sedanja vlada ne bode ostala več dolgo na krmilu, ko nobena **srbska** stranka več ne mara zanjo. Liberalci in radikalci so že poprej bili nasprotni Kristiću, napredujakom se je bil zameril, ker jih ni dovolj podpiral pri volitvah za veliko skupščino. Novo ministerstvo bode baje sestavljeno iz samih radikalcev. — V razne države odposlali so se moške, da bodo poučevali volilne rede, da sestavijo potem primeren volilni red.

Grajenje utrdb na Poljskem **Rusi** hitro nadaljujejo. Posebno hitro se utrjujejo Dubno, Rovno in Luck. Zlasti v Dubnem se bodo še utrdb razširile. Vojna uprava naročila je zopet mnogo suharja za trdnjave na Poljskem.

Predsednik in podpredsednik zbornice **rumunske** Lascar Catargiu in Blahremberg sta dala demisijo, ker je zbornica odklonila predlog glede svobodnih pristanišč. Mnogi zbornični člani si prizadevajo, da bi ja pregovorili, da še ostane. Če ne bodeta hotela ostati, volili bodo Gregorja Contacuzena predsednikom Marghilomana podpredsednikom.

V **nemškem** državnem zboru bila je v soboto debata o afriških zadevah. Naprej je govoril grof Bismarck in razložil, da je stvar nujna in da je Wissmann imenovan državnim komisarjem. Stotnik Wissmann je potem stvar pojasnil in dokazoval, da so uspehi mogoči. Bamberger se je izrekel proti predlogi in kolonialni politiki sploh. Italija ima s kolonialno politiko neuspehe, Francijo stane Mesika, Algier in Torking 3000 milijonov frankov. Nič boljših uspehov nema pričakovati Nemčija. Nemškoafriško družbo govornik primerja z Rolandovim konjem, ki je imel vse najboljše lastnosti in jedino veliko napako, da je bil mrtev. Navel je jeden slučaj, kako so postopali uradniki te družbe z domačini. Za postopanje te družbe je po njegovem mnenji odgovorna vlada. Windhorst ima zaupanje v vlado in misli, da je borba proti robstvu najglavnejša zadeva. Knez Bismarck je izjavil, da vlada postopa v popolnem sporazumljenji z Anglijo. Njemu se ne zdi treba, da se priloga izroči odseku, v odsek on ne more dati drugih pojasnil, kakor v zbornici. Stvar bi se le zavlekla, kar bi jako škodovalo. Treba je braniti, kar je nemška družba pridobila v Afriki, da pozneje ne bomo obžalovali. Hitrih uspehov seveda od kolonizacije ni pričakovati, a stvar se bode že zboljšala. Ko je govorilo še nekaj govornikov, izročila se je predloga odseku 21 članov.

Zdravje **holandskega** kralja je jako slabo. Glede luksenburškega prestolonasledstva je vse uravnano. Kakor hitro kralj-veliki vojvoda umre, skliče se luksenburška zbornica, ki bode takoj odposlala deputacijo vojvodu nasavskemu, da mu častita, ker sedaj zasede luksenburški prestol, druga deputacija pa pojde v Haag k kraljevemu pogrebu.

Parnellova pravda se še vedno nadaljuje, pa ne vzbuja posebne pozornosti **angleškega** občinstva. Priče jako razločno govore, a je vender mogoče, da bode sodišče dalo časopisu „Times“ prav, ker ne bode sodilo prav nepristranski in ker ta časopis z velikimi stroški dobiva ljudi, ki pričajo proti Parnellu. Tako je nek Dennis Tobin izpovedal, da je narodna liga najemala ljudi, ki bi strahovali zakupnike, ki so plačali zakup. Ta priča seveda ni prav zanesljiva, ker je sama pripadala k zločincem in je sedaj le najeta za dobro plačilo.

Dopisi.

Iz Celja meseca januarja [Izv. dop.] Slovenci smo začeli svojo borbo za narodne pravice sami zase. Kar smo dosegli, imamo se zahvaliti skoro izključno samim sebi, začeli smo z nič in

vender smo že precej dosegli s svojo doslednostjo in s požrtvovalnostjo posamičnikov. Vidi se pri sebi, da narod, imajoč dosti poštenih mož, ne pogine nikdar, dokler zaupa na sebe in na božjo pravico.

Dosegli smo že mnogo, a vender tako daleč smo še do enakopravnosti — do miru, kajti dokler ne dosežemo človeku in narodu dostojne enakopravnosti — ne bodemo nikoli mislili na mir, — akoravno si ga, Bog ve, že prav iz srca želimo!

Jako obžalovati pa moramo, da se moramo tudi še sedaj bojevati za vsako drobtinico, rekli bi, vsak kamenček za kamenčkom, grudo za grudo moramo si priborovati; po obstoječih postavah na pr. bi morale ljudske šole že davno biti osnovane na temelji maternega jezika, — toda na Malem Štajerji, v Breškem, Ptujskem in Celjskem okrajnopolglavarskem okraji mora vsaka občina za se ulagati pritožbe in pošiljati občinske sklepe na višje urade in še takrat ne gre vsekdar gladko.

Ravno tako trdo in počasno je z uradovanjem pri sodiščih. Na slovenske uloge dobivajo se sicer že slovenski odloki, celo razsodbe slovenske neso več preredke, govoril pa ne bodem o tem, koliko bojev je to slalo zlasti na Spodnjem Štajerskem, koliko sitnostij je moral prestati marsikateri tistih, ki so z železno doslednostjo čuvali v vsakem konkretnem slučaju pravice naše.

Na nekaj pa se nečemo prav privaditi zlasti pri c. kr. okrožnem sodišči Celjskem — t. j., da bi zaslišavali slovenske stranke v slovenskem jeziku. Sicer se je tudi to zboljšalo v zadnjem letu, odkar je nek narodni advokat pritožil se neposredno pri c. kr. pravosodnjem ministerstvu ravno zato, ker so njegovo čisto slovensko stranko zaslišali v nemškem jeziku, pa se je predrznil prestaviti, „da temu nemškemu uradovanju in dopisovanju na slovenske stranke v nemškem jeziku v kazenskih zadevah niso krivi menda c. kr. preiskovalni sodniki, nego, da se mu zdi, da je odgovoren za to jedini veleslavni c. kr. predsednik c. kr. okrož. sodnije Celjske gosp. dvorni svetovalec Heinricher! — ker se o dobri volji večine preiskovalnih sodnikov in v njihove zmožnosti nikakor ne more dvomiti!“

Ta pritožba na ministerstvo je toliko pomagala — da je g. predsednik grajal prav ostro vse gospode, zakaj ne uradujejo slovenski, kakor je to zapovedano po ministerskih naredbah — sodniki so pri tej priliki neki prav čudno gledali drug drugega. — Bog sam ve, zakaj? da so vender verjeli, da predsedniku vse iz srca prihaja, kar govori „ex cathedra“, saj ga vsi predobro poznajo, kakor mi — — — no, nekaj se je poboljšala stvar, pa le v tem, da se zdaj pri kazenskih zadevah slovenska stranka večkrat nego poprej zaslišuje v slovenščini. — vse drugo je ostalo, kakor je bilo! Tako na primer dobivajo slovenske občine le nemške dopise, če se vpraša za dosedanje obnašanje kacega zatočenca.

To pa ni ugajalo Matiji Podpečanu, županu v Velikih Prešicah. On ne zna niti besedice nemški, a zadosti dobro bere in piše slovenski.

On je zatorej leta 1888. po letu čisto ponižno in spodobno pisal na okrožno sodišče, naj bi za naprej pošiljala vprašanja o zatožencih v slovenskem jeziku.

duha ni sluha! Kako je to mogoče — o takem časi!...

— Poslušajte me, gospodična, ne bojte se... Samo malo sem stopite, k oknu... Samo jedno besedo...

— Ali bi ustala ter šla k predrznežu? — premišljuje Grunja, ne da bi se ganila izza zagrijala.

Noč je tako tiha, luna tako milo sveti. Medena vonjava cvetočih lip prodira skozi odprto okno...

* * *

Začetkom junija dobila je Ana Vasilevna od Grunje pismo, v katerem jo je prosila blagoslova in dovoljenja, da bi se smela omožiti z Rodivonom. Starko je ta vest zelo iznenadila in užalostila. Možu niti besedice ni povedala o tem, a velela je zapreči pokrite droške, peljala se na Bogato, posvetovala se s Flugovko, izprašala Grunjo, pozvala pred se Rodko, ter do dobra ošteviš ga končala s tem, da je njemu in Grunji dala blagoslov za zakon. Svatbo slavili so precej jeseni v Prišibu. Rodka je dobil ime Rodivon Maksimič ter zvanje kontorščika (pisarja), a drugo leto, ko je umrla Flugovka, dobila

sta Grunja in Rodivon v oskrbovanje celo posestvo na Bogati.

Grunja je z možem odlično živela. Čez jedno leto dobila sta hčerko, katero je tudi Ana Vasilevna počastila s tem, da jej je bila kuma. Grunja oskrbovala je krave, perjad, vrt in zelnike, Rodivon Maksimič pa ovce, konje in poljedelstvo. Dohodki ob Bogati so se podvojili. Ivan Jakovlevič ni mogel prehvaliti gospodarstva na oddaljeni pristavi. O Ani Vasilevni niti govoriti ne treba — ona niti mislila ni, da imata toliko zmožnosti.

— Kdo pa je, matuška, tisti vaš novi upravnik? — izpraševale so Ano Vasilevno radovedne sosede.

— Nevoljnik kneza Četvertinskega z Litavskega, bil je na njegovem dvoru v Moskvi. Pri nas je bil poprej konjar, a moj mož ga je zaradi zasluga in prizadevanja njegovega povišal.

— Ali ste ga odkupili, matuška?

— Odkupil se je sam; sicer bi ga jaz krščenki moji ne bila dala za moža.

V istini je Belogubov šel v Moskvo ter pred poroko prinesel odtod oprostilno pismo. Vse se je po volji izteklo. Samo Rodivon Maksimič je bil časih nekamo nemiren; večkrat je vzdihoval, za-

mišljen hodil okrog, malo govoril, a ženo je zelo ljubil, kar nagledati se je ni mogel. Z lepo rastočo hčerko bil je tako ljubezniv in nežen, da jo skoro ni dal iz naročaja, a na tihem so mu tekale solze, kadar jo je ljubeče gledal.

— Zakaj si tako žalosten, Rodja? — izpraševala ga je Grunja. — Kaj premišljuješ? Ali si s čim nezadovoljen, ali ti jaz nesem kaj ugodila?

— Prav z vsem sem zadovoljen, Grunjaška, baš zato sem tako zamišljen... Premišljujem, kako se bode vse to končalo? Kaj bode, ko ne bodem imel ničesar več, niti tebe, niti hčerke, prav nič več.

— Kako to, da ne bodeš imel ničesar več? Boga žališ, Rodja, to ni prav, da tako misliš.

— Ako pa vender... kaj potem, povej mi... ako mi vidve umreta, ali mi vaju kdo drugi ugrabi?

— Pusti prazne marnje. Mislila sem, da te kaj drugega skrbi... A ti govoriš o smrti... prazne marnje! V božji roki smo vsi, vse se godi po njegovi volji, on tudi nas ne pozabi. Rajši ne imej ubežnih nevoljnikov. Saj sam praviš o nadzorniku Sidorji Akimuči, da ni človek marveč zver... (Dalje prih.)

Pa to ni pomagalo, dobival je vendar le nemške. Na to pa je takšen nemški blanket zavrnil neizpolnjen na c. kr. okrožno sodišče nazaj prosi, naj se mu pošlje slovenski blanket. Človek bi mislil, da se je ustreglo njegovi čisto naravni preprosti prošnji — kaj pa še!

Predsedništvo c. kr. okrožnega sodišča poslalo je nemški blanket — c. kr. okrajnemu glavarstvu Celjskemu, in poslednje ni moglo drugače, nego, da je poslalo ta nesrečni nemški blanket zopet našemu županu s poukom, da mora vsied postav izpolniti blanket in poslati sodišču.

No, naš Matija Podpečan je pa dejal: Pa bodi za takrat in izpolni je po svoji vesti v slovenskem jeziku nemška vprašanja, vendar pa je zdaj vso stvar naznanil neposredno visokemu c. kr. pravosodnemu ministerstvu na Dunaji rekoč, da je pač odgovoren za vse, kar piše in podpiše kot župan, da se mu pa zdi protinjegovi vesti, če bi pisal in podpisal kaj nemškega, ker tega ne umeje, da on ve, da po postavah smemo Slovenci zahtevati od sodišč slovenskih dopisov. Čisto ponižno je torej prosil, naj bi visoko pravosodnje ministerstvo blagovolilo potrebno ukreniti, da bi njegova občina za naprej vendar dobivala slovenske dopise od velesl. c. kr. okrožnega sodišča. — No, stvar je zdaj v teku, nikakor ne dvomimo, da ne bi ministerstvo potrebno storilo na temelji obstoječih postav, vrlemu županu in njegovim odbornikom pa iz celega srca čestitamo za ta moški čin in prav živo priporočamo vsem drugim narodnim županom in drugim, naj se v enakih slučajih obnašajo enako. Vsaka občina naj prosí s prva čisto dostojno pri dotičnem sodišču za slovenske dopise, ako pa se jej ne ustreže, naj se obrne do visokega ministerstva, pa le vselej z vso dostojnostjo brez vsake neprijazne besede do kakega oblastva; — kdor trka, se mu odpre, „vigilantibus jura“ — tako bomo zopet, če tudi kakor vselej z veliko težavo napravili lep korak naprej do še daljnjega cilja, do enakopravnosti!

Domače stvari.

— (Prvi občni zbor društva „Pravnik“ v Ljubljani.) Zborna dvorana našega mesta imela je v soboto zvečer slikovito lice. Pravniki raznih vrst, tako iz sodnih krogov, iz odvetništva in beležništva, od ces. kr. finančne prokuratorate in finančnega ravnateljstva, od deželne in mestne uprave, bili so se sešli ter zasedli vse prostore za „zele-nimi“ mizami. Vršil se je prvi občni zbor ali — da govorimo v izrazih pravil (§ 7) — vršila se je prva redna glavna skupščina novega društva „Pravnik“. Pričelo se je zborovanje z nagovorom gosp. dež. sodnišča svetnika Vencajza, ki je v imenu osnovalnega odbora pozdravljaj navzočne društvenike in naznanjal, da z današnjim dnem novo društvo že krepko stopa v javnost, ker je že prvi čas tudi od vnanjih strani prijavilo se nepričakovano mnogo društvenikov. Ob enem je naglašal v svojem lepem govoru, da se je prepotrebno to društvo osnovalo ravno sedaj, ko je slovenski narod završil 40. leto svojega narodnega življenja, v katerem se od leta do leta plete živa želja po uradovanju v slovenskem jeziku. Končal je s tem, da je pozval navzočne, naj zakličejo trikratni „slava“ zaščitniku vsega prava, presvetlemu cesarju, — kar se je tudi stojé storilo z velikim naudušenjem. Na to se je oglašil k prvi točki dnevnega reda g. dr. Krisper ter nasvetoval, naj se načelnikom društva „per acclamationem“ voli odvetnik g. dr. Fran Papež. Zbor je temu živahno pritrdil in g. dr. Papež je potem, zahvalivši se za zaupanje, kratko a krepko označil naloge društva, vspodbujajoč k slogi in vztrajnosti. Za preglednika računov se „per acclamationem“ izvolila: gg. dr. Jarnej Zupanc, c. kr. notar, in dr. Fran Munda, odvetnik v Ljubljani, v odbor pa gospodje, in sicer: a) kot zunanji odborniki: dr. Andrej Ferjančič, državni poslanec in državnega pravdnika namestnik; dr. Janko Sernek, odvetnik v Mariboru; Bogdan Ternovec, deželnega sodišča svetnik v Trstu; b) kot tukajšnji: gg. deželnega sodišča svetnika Pleško in Vencajz; finančne prokuratorate pristav Emil Gutman; sodni pristav Anton Levec; notar Ivan Gogala; odvetniški kandidat dr. Danilo Majaron in avskultant dr. Janko Babnik. Ko se je slednjič na predlog g. dr. Iv. Tavčar-ja izrekla zahvala osnovalnemu odboru, zlasti načelniku njegovemu g. Vencajzu, zaključil se je v dvorani

zbor in odšlo se je v hôtél k „Slonu“, kjer se je nadaljeval prosti razgovor o smotru društva in njegovem dosezanju. — Mi dodajemo: „Vivat, crescat, floreat!“

— (Društvo „Pravnik“ v Ljubljani.) Od načelnštva društvenega se nam naznanja, da bode odbor imel svojo prvo sejo dne 2. februarja t. l. ob 4. uri popoldne v pisarni gosp. dr. Fr. Papeža na Rimski cesti. Tedaj se bodo odbornikom odkazala opravila, začasno pa je v vseh društvenih rečeh blagovoljno se obračati do načelnika gosp. dr. Fr. Papeža.

— (Konfiskacija) zadela je zadnjo številko „Soče“ zaradi „Političnega razgleda“ onega oddelka, ki je opisoval politično delovanje umrlega dr. Fr. Vidulića.

— (Slovensko gledališče) bilo je večeraj jako dobro obiskano. Igralo se je jako dobro, igra sama pa ni napravila posebnega utisa. Obširneje poročilo v prihodnji številki.

— (Načrti za novo deželno gledališče.) ki sta jih izdelala gg. inženjerja V. Walter in V. Hraskey, so pri deželnem odboru na ogled, Kdor se potrudi tjakaj, divil se bode krasnemu delu, pri katerem so se v poštev jemale vse najnovejše skušnje ter se skrbno pazilo na eleganco, na praktično uredbo, na prostor, na varnost in udobnost občinstva. Gledališče po teh načrtih vzgrajeno, bode izredno lepo in umesten nakit cesarja Josipa trgu. — Načrt, ki ga je poslal inženjer Hladnig nasproti načrtom Hraskey-Walterjevim pač ne pride v poštev, ker zaostaja v vsacem oziru predaleč. — Zgradba novega gledališča pričela se bode marca meseca.

— (Izredni občni zbor trgovskega bolniškega in penzijskega društva) bil je večeraj ob 11. uri popoldne v magistratni dvorani Slovencev, ki imajo veliko večino v tem društvu, bilo je malo navzočih, dočim so bili Nemci skoro od prvega do zadnjega na mestu. Podpredsednik g. M. Treun hvalil je pokojnega Dreota delovanje za društvo in iz raznih pogovorov z njim skušal dokazati, koliko da bi bil storil za društvo, da ga ni smrt prehitela. Dasi pa društvo ni dobilo pričakovane dedščine, mu vendar hrani hvaležen spomin in člani v znak žalosti ustanejo s sedežev. — Na vrsto pride potem volitev jednega uda v ravnateljstvo. Oddalo se je 65 glasovnic, 64 jih je bilo za g. Emeriha Mayer-ja, jedna za g. Vaso Petričiča. Vodstvo imelo je takoj po občnem zboru sejo in izvolilo jednoglasno g. Emeriha Mayer-ja ravnateljem društva ter se polnoštevilno podalo v njegovo stanovanje, prositi ga, da to častno mesto prevzame.

— (Vodnikov ples) vršil se bo letos v Ljubljanski čitalnici v soboto dne 2. februarja. Odbor je poskrbel vse potrebno v ta namen, da bo omenjeni ples tako sijajen, kakor že običajno v preteklih letih. Povedano je bilo že, in na tem mestu ponavljamo še jedenkrat, da čitalnica za ta ples letos ne razpošilja nobenih posebnih vabil. Pristop imajo tudi gostje, ki jih upeljejo društveniki, pristop je brezplačen. K mnogobrojni udeležbi vabi še jedenkrat tem potom društveni odbor.

— (Potres.) Včeraj zvečer ob 3/4 11. uri čutili smo v Ljubljani potres, pojavljajoč se v jednem navpičnem sunku.

— (Napad.) Vojaki napali so večeraj ob 9. uri zvečer v Lattermanovem drevoredu družbo Trnovskih fantov, ki so domov idoč peli, brez vsacega uzroka. Pri tej priliki je bil, ko so drugi zbežali, teško ranjen z bajonetom Andrej Verbič, katerega so prenesli v njegovo stanovanje.

— (Ulanci.) kolikor jih je bilo še ostalo v Ljubljani, odšli so danes po gorenjski železnici v Beljak. Morda bode zdaj izgrediv konec.

— (Iz Kamnegorice) se nam piše: Danes dne 27. t. m. je bil g. France Žvan, jednoglasno za župana, Martin Ferjan, Luka Lazar in Janez Šolar pa za svetovalce. Vsi odločni narodnjaki.

— (Iz Ribnice na Dolenjskem) se nam dne 27. januarja t. l. piše: Danes poslovil se je od nas g. Josip Rotner, c. kr. sodnijski pristav, ki je tri leta pri nas služboval in se sedaj podal na svoje novo službeno mesto v Šmarje pri Jelšah. Z njim izgubimo jako vestnega uradnika, vrlega narodnjaka, prijetnega družbenika in tenorista. Pri valetu pokazalo se je, kako je bil tukaj priljubljen. Težko se je on ločil od nas, še težje pa mi od njega. Šmarijcem čestitamo, da dobé tako vrlega gospoda.

— (Akademična podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Gradci) ima v petek dne 1. februarja po seji akad. društva „Triglav“ v gostilni „zum wilden Mann“ (Jakominigasse) svoje redno letno zborovanje. 1. Nagovor predsednika. 2. Čitanje zapisnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Volitev predsednika. 5. Volitev namestnikov. 6. Volitev novega odbora. 7. Volitev zastopnikov za občno skupščino. 8. Slučajnosti. — Gostje dobro došli!

— (Narodna čitalnica Kranjska) priredi Vodnikovo besedo dne 2. svečana 1889. Vspored: Nagovor, petje, deklamacija, godba domačega kluba, sijajni ples. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustopnina: Udom 40 kr., neudom 1 gld., dame proste.

— (Narodna čitalnica v Kamniku) priredi dne 2. svečana plesni venček v spomin Valentina Vodnika. Ustopnina navadna. Začetek ob 7. uri.

— (Ormoška čitalnica) priredi plesni venček dne 6. februarja t. l. v svojih prostorih v Ormoži. Začetek ob 1/2 8. uri zvečer. Prosi se, da gospodje pridejo v črnih sukajah. Ustopnina za posamezne osebe 50 kr., za obitelj 1 gld. Odbor.

— (Gorenje Savinjska posojilnica v Mozirji) bode imela svoj XV. redni občni zbor dne 4. februarja 1889. l. ob 10. uri popoldne s sledečim dnevnim redom: 1. Prečitanje zadnjega zapisnika. 2. Poročila tajnikovo, blagajnikovo in nadzornikovo. 3. Volitev odbora in nadzornikov. 4. Prememba pravil in posamični nasveti.

— (Goriška ljudska posojilnica) dobro napreduje. Posojila narasla so od 39.548 gold. 24 kr. na 45.353 gld. 74 kr., hranilne uloge od 28.603 gld. 96 kr. na 31.970 gld., rezervni fond od 470 gld. na 929 gld. Po občnem zboru, dne 7. februarja namnožil se bode rezervni fond iz lanskega dobička na 1400—1500 gld.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 28. januarja. Izid volitve: Izmej 568.697 upisanih volilcev jih je 435.860 glasovalo. Izvoljen je Boulanger z 244.070 proti Jaquesu, ki je dobil 162.520 glasov. Dasi je živahna agitacija trajala do 2. ure zjutraj, vendar nikjer ni bilo resnega nemira. Le nekoliko oseb so prišli. Po noči bil daljši ministerski svet pod predsedstvom Carnotom, pri katerem je bilo posvetovanje o položaji. Carnot hoče počakati, kakšen bode izid današnje seje v zbornici, potem se bode še le odločil. Čuje se, da bode Jouvencel danes interpeloval zaradi omejenja boulangizma, Floquet pa da bode imel velik govor.

Rim 28. januarja. Osem političnih društev, okolu 1000 oseb, praznovalo spomin na boje pri Dijonu 1871. l. Bilo je ostrih govorov in policija posegla je vmes. Množica metala kamenje, streljala z revolverji, več policijskih agentov ranjenih, 16 oseb zaprtih.

Razne vesti.

* (Potres.) V Šparti v Mali Aziji razrušil je 17. t. m., kakor se javlja iz Smirne, strašan potres 300 hiš.

* (Poneverjenje.) Iz Monakovega se 25. t. m. poroča: Attenberger, bivši tajnik tukajšnje obrtne zadruge, poneveril je več tisoč goldinarjev ter izginil.

* (Ubežni blagajnik.) Glavni blagajnik pri podružnici narodne banke („banca nationale“, v Boloniji vitez Marij Roncalli ostavil je v blagajni primankljaj 900.000 lir ter pobegnil. Neplemeniti vitez zastavil je vso ogromno vsoto v nekaterih mesecih v mali loteriji po posredovanju posebnih pomagačev. Navadno žrtvoval je vsaki teden po 50.000 lir nikdar nasičeni loteriji in po prijateljih razširjal vest, da se je skupina bogatih Angležev zaklela, s silo priboriti si srečo. Več poznatih pomagačev déli so že pod kjuč, ker sedaj premišljujejo resnično prislovico: „Sila ni prida“.

* (Gledišče pogorelo.) Velika opera House v Sent Pavlu ob reki Misisipi v državi Minnesota pogorela je 21. t. m. O času požara k sreči nihče ni bil v gledišču. Škoda ceni se na 200.000 dolarjev.

Poslano.

Šest tednov po nedolžnem v ječi bil je Jarnej Stelé, hišni posestnik v Kamniku. — Stelé vzel je kot udovec 4. dan junija m. l. Apolonijo Andrejko iz Zlatega polja v zakon. Ker mu je ona češče brez pravih uzrokov ubajala, svetovali so mu, naj vzame nezakonskega njenega sina Matijčka na dom svoj, češ, da, ako bo imela ljubljenca pri sebi, postane dobra soproga. Stelé se je 19. dan novembra peljal v Zlato polje po sinčka, katerega

je pa domov bolnega privel, in otrok je v treh dneh umrl. Na besedičenje neke zloglasne ženske, da je on otroku zaudal, so Jarneja Steléta 25. dan novembra prišli in deli v zapor. Soproga, vsled smrti svojega ljubljence še vsa potrta, se je, videč moža ukljenenega, tako prestrašila, da je v treh dneh umrla. Odkopali so Matijčka in ker se je govorilo o mišnici (arzeniku) in sublimatu, poslali so želodec v Gradec kemikom, da stvar preiščejo. Ker se je raznesla govorica, da je Jarnej Steléta tudi soprogo zastupil, odkopali so tudi njo, a neso dobili nobenega sledu o strupu. Dne 6. decembra bil je Jarnej Steléta uklenjen odpeljan na Žabjak, kjer je čakal do dne 7. januarja 1889. l. odrešenja. Kemiki sporočili so tiste dni c. kr. deželniemu sodišču, da neso dobili nikakega strupa, da je otrok umrl naravne bolezni. Ob enem poslali so želodec in konfiskovane kemikalije nazaj. Kemikalije izročili so Jarneju Stelétu, ki se bavi z umetelnim ognjem. C. kr. deželno sodišče izročilo je zatožencu uradno spricalo, v katerem je razvidno, da je Jarnej Steléta 6 tednov po nedolžnem prebil v temni ječi, iz katere ga je rešila resnica božja.

Pravila

podpornega društva za slovenske visokošolce na Dunaji, ustanovljenega v spomin štiridesetletnice vladarske Nj. Veličastva cesarja Frana Josipa I.

§ 21. Samostojne predloge mora vsak ud vsaj 8 dni pred obnim zborom prijaviti odboru pisмено.

§ 22. Kadar je treba premeniti pravila ali razpustiti društvo, morata biti vsaj $\frac{2}{3}$ vseh rednih udov pričujoči.

Za navadno zborovanje treba samo $\frac{1}{4}$ vseh rednih udov. Ako se v jedni uri ne snide toliko udov, sklepa vsako število pričujočih udov.

§ 23. Sklepa in voli se z nadpolovico pričujočih glasov.

Sklep za premenitev pravil ali za razdružbo tega društva veljaven je samo takrat, če sta za to glasovali vsaj $\frac{2}{3}$ pričujočih glasov.

§ 24. Ako je za predsedništvo, za odbor, ali za presojevalce več kandidatov, pa ni bil prvič in drugič voljen nijeden z nadpolovično večino, vrši se tretjič ožja volitev mej onima, oziroma onimi, kateri so dobili največ glasov. Pri enakem številu razsodi žreb.

B. Odbor.

§ 25. Odbor je iz predsednika in iz 9 udov, ki imajo svoje stalno stanovanje na Dunaji ali v Dunajski okolici.

Odbor voli izmed sebe dva podpredsednika, dva blagajnika, dva tajnika in dva namestnika.

§ 26. Predsednik se voli vsako leto; odborniki pa se volijo na tri leta. Koncem vsakega društvenega leta izstopi tretjina udov iz odbora; kdo izstopi, to določuje prvi dve leti žreb, potem pa izstopajo odborniki po vrsti svojega triletnega delovanja.

Izstopivši udje smejo se zopet voliti.

Vsako leto se volijo v obnem zboru tudi trije namestniki v odbor.

§ 27. Odboru je dolžnost, da vodi društvo in izvršuje sklepe obnega zbora; on mora upravljati tudi z društvenim imetkom, pazeti pri tem na pravila in sklepe društvenega zbora.

Odboru je sestavljati računsko poročila ter se posvetovati o vseh predmetih, kateri naj pridejo pred obni zbor.

Odbor se posvetuje in sklepa v vseh zadevah, katere ne pripadajo obnemu zboru, potrjuje blagajnikove račune ter določuje, kako treba novčni imetek najbolje dati na obresti.

Odboru daje se pravica pregledavati blagajnico, kadar koli hoče ter mu je dolžnost, storiti to vsaj dvakrat na leto. (Konec prih.)

SLOVANSKI SVET

prinaša v 2. številki naslednjo vsebino: Šolska društva in Slovani. — Rim in slovansko bogosluženje. — Volitve v Tržaški mestni zbor in Tržaški Slovenci. — Konec veleizdajskih sumničenj. — Pri-povedka o ošabnem Ageju. Iz rusčine. Pobraš štajerski Slovenec. — Pogled po slovanskem svetu. a) Slovenske dežele. b) Ostali slovanski svet. — Književnost.

„SLOVANSKI SVET“ izhaja po dvakrat na mesec, vselej 10. in 25. dne meseca, in se pošilja naročniku izdajatelju „SLOVANSKEGA SVETA“ v Gorico. — Naročnina znaša: za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld. Za Ljubljanske naročnike in dijake velja: celoletno 3 gld. 60 kr., poluletno 1 gld. 80 kr., četrtletno 90 kr.

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Tujci:

25. januarja.

Pri **Maliči**: Lunjak in Rosenberg z Dunaja. — Weidlich in Schreiber z Dunaja. — Velik iz Budoj evic. — Stanek iz Pulja. — Grünberg z Dunaja.

Pri **Slonu**: Mühlhausen iz Prage. — Michov iz Bistrice. — Kolsch in Gluch z Dunaja. — Nurelpi iz Trsta. — Blažon iz Begunj. — Peče iz Staregatrge. — Ronacher in R. Ronacher iz Belegabrega.

Pri **bavarskem dvoru**: Rocco iz Trsta.

Pri **avstrijskem cesarji**: Sauer iz Berolina. — Bendik od sv. Valentina.

Tržne cene v Ljubljani

dne 26. januarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 34	Špeh povojen, kgr.	65
Rež,	4 50	Surovo maslo,	80
Ječmen,	4 33	Jajce, jedno,	2
Oves,	2 83	Mleko, liter,	7
Ajda,	4 33	Goveje meso, kgr.	54
Proso,	4 83	Telečje,	46
Koruz,	5	Svinjsko,	48
Krompir,	2 14	Koštrunovo,	32
Leča,	12	Pišanec,	50
Grah,	13	Golob,	17
Fizol,	11	Seno, 100 kilo,	2 50
Maslo, kgr.	96	Slama,	2 32
Mast,	68	Drva trda, 4 metr.	6 60
Špeh frišen,	48	„ mehka, 4 „	4 30

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
26. jan.	7. zjutraj	742.8 mm.	-15.0° C	brezv.	megla	
	2. popol.	741.1 mm.	-4.4° C	sl. szh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	741.9 mm.	-8.8° C	sl. szh.	megla	
27. jan.	7. zjutraj	740.5 mm.	-11.8° C	sl. szh.	megla	
	2. popol.	739.1 mm.	-2.3° C	sl. szh.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	745.0 mm.	-4.8° C	sl. szh.	jas.	

Srednja temperatura -9.4° in -6.3°, za 7.8° in 4.9° pod normalom.

Dunajska borza

dne 28. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	82.80	82.80
Srebrna renta	83.35	83.40
Zlata renta	110.90	110.85
5% marcna renta	98.35	98.35
Akcije narodne banke.	888.—	891.—
Kreditne akcije	312.70	312.40
London	120.70	120.75
Srebro	—	—
Napol.	9.54 1/2	9.55
C. kr. cekini	5.67	5.67
Nemške marke	59.12 1/2	59.17 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	134 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 „	176 „
Ogerska zlata renta 4%	101 „	15 „
Ogerska papirna renta 5%	93 „	50 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „	75 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121 „	— „
Kreditne srečke	100 gld.	183 „
Rudolfove srečke	10 „	23 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	124 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	227 „	75 „

Glasovir,

kratek, v dobrem stanu, prodaja po nizki ceni

A. Rumpel,

Emonska cesta št. 6.

Stanovanje

s štirimi sobami in z vsemi drugimi zraven spadajočimi prostori, s prav lepim razgledom, odda se za sv. Jurij v Spodnji Šiški št. 66.

Več se izve pri gosp. J. Žigur-j ali pa v gostilni „Pri Štefanu“ za Franciškami. 48 3)

Kuverte s firmo

priporočila po nizki ceni

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

DAV. POVERAJ, civilni in vojaški krojač.

Kdor

želi kupiti dobro obleko, bodisi katerega koli stanu, duhovskega, civilskega ali vojaškega, naj se obrne do podpisane, ki ima bogato zalogo vsakovrstnega sukna iz najprvih tovarn in veliko zalogo

narejene obleke.

Davorin Poveraj v Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po poštenu ceni. Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

Učenec,

blizu 15 let star, poštenih kmetskih starišev sin, računanja, slovenskega jezika in nekoliko nemščine zmožen,

vsprejme se takoj v kupčijo z mešanim blagom.

Prednost ima, kdor je bil že v kaki prodajalnici. — Vse druge pogoje pove

Mihael Omahen, trgovec v Višnji gori.

(51—3)

Št. 791.

(45—2)

Razglas.

Njegovo c. in kr. apostolsko Velečastvo je z najvišjim odločilom z dne 27. decembra 1888. leta najmilostiveje blagoizvolilo potrditi sklep deželnega zbora vojvodine Kranjske, s katerim se stolnemu mestu Ljubljani dovoljuje, da sme

od 1. januarja 1889. l.

naprej do vštete 1. 1898. pobirati za 100%, povišano naklado od dohodkov najemščine (gostaščine), in sicer takó, da so najemščine pod 50 goldinarjev popolnoma proste, od najemščin od 50 goldinarjev do všteti 100 goldinarjev pa je plačevati na leto po dva krajcarja od vsakega goldinarja najemščine in od najemščin nad 100 goldinarjev po štiri krajcarje naklade od vsakega goldinarja najemščine.

To se na podstavi dopisa veleslavnega deželnega odbora kranjskega z dne 8. januarja 1889., št. 50, daje na splošno znanje.

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane,

v 17. dan januarja 1889.

Br. 417.

(54—2)

Oglas dražbe.

Kr. kot. sud u Jaski daje na znanje, da je na molbu odvetnika M. Pekliča, curatora ostavine pok. Ane pok. udove pl. Martinković dovolio dobrovoljno dražbu pokret. rečene pokojnice, sastužeju se iz pokučtva, vina oko 600 vedara i vinskog posudja, i da je za dražbu, koja će se obaviti najprije u Sv. Jani a zatim u Volavju, ustanovio rok na dan 7. veljače 1889. i sljedećih dana istoga mjeseca, uvijek u 10 sati prije podne i da će se na toj dražbi prodati ove pokretnine najboljemu nudiocu uz gotov novac.

Kr. kot. sud u Jaski,

dne 17. sečnja 1889.

Upravitelj suda: Matić.

Lep vinograd

z opeko kritim hramom in z gospodarskim poslopjem

je na prodaj pri Svetinjah v Slovenskih Goricah.

Posestvo je tik cerkve, v najlepši legi in najbolj primerno za umirovljenega gospoda duhovnika. — Cena 3500 gld. — Natančneje se izve pri Filipu Bezjak-u, posestniku v Trgoišči, pošta Velika Nedelja na Spodnjem Štajerskem. (59—1)

Lzstnina in tisk „Narodne Tiskarne“.